Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Όχι γιόκα μου μην κλάψεις.

Μην τους κάνεις τη χάρη να σε θεωρήσουν αδύναμο.

Μην τους δίνεις τη χαρά να δουν τα διαμαντένια σου δάκρυα.

Μην κλάψεις καλέ μου, μονάκριβέ μου και προπαντός μη λυγίσεις. Αυτό θέλουν κι εκείνοι. Να σε κάνουν να λυγίσεις, να χάσεις τη δύναμη της ψυχής σου.

Την ψυχή σου την ίδια θέλουν να χάσεις.

Μην τους αφήσεις να σε στείλουν στο σφαγείο που έχουν στήσει και βρωμάει, εκτός από αίμα, πετρέλαιο και υδρογονάνθρακες και κυρίως κέρδη.

Μην τους εμπιστεύεσαι.

Είναι αυτοί οι ίδιοι που σου έταξαν ευτυχία, ισότητα, αξιοκρατία.

Μέχρι και κανονικότητα σου έταξαν και φυλακισμένη ελευθερία, γαντζωμένη στην ασφάλεια που σου παρέχουν οι χειροπέδες περασμένες πισθάγκωνα.

Μην κλάψεις γιόκα μου. Μονάκριβέ μου. Μην τους χαρίζεις τα δάκρυά σου. Κράτα τα για συγκινήσεις και χαρές μεγάλες. Ακόμα και για λύπες ανθρώπινες, για απώλειες ανείπωτες που ανοίγουν φυλακές και φωτίζουν δρόμους.

Μην κλάψεις εσύ γραμμένε μου, στα τέσσερα σημεία της γης και προπαντός μη φοβηθείς.

Μην τρομάξεις και μην ντραπείς και κυρίως μην ευχηθείς κακό για τα δικά τους παιδιά γιατί σαν εκείνους θα γίνεις, τέρας όμοιο με δαύτους.

Μα εσύ είσαι δεν είσαι τέρας. Η ομορφιά η ίδια με μορφή ανθρώπινη είσαι.

Μην τους αφήσεις να σου ψαλιδίσουν τα πόδια. Σου έχουν ήδη ψαλιδίσει τα φτερά.

Μέχρι να ξαναφυτρώσουν -γιατί να ξέρεις μονάκριβέ μου, τα φτερά σαν θελήσουμε ξαναφυτρώνουν πιο μεγάλα και πιο γερά από τα πρώτα- πρέπει να έχεις τα δυο σου πόδια δυνατά γα να κρατάς τη στάση την ανθρώπινη την όρθια.

Σκυμμένος σαν βρεθείς δεν λογαριάζεσαι για άνθρωπος.

Μην κλαις καλέ μου.

Σαν βγεις εκεί έξω να ξαναπάρεις, μαζί με τους συντρόφους σου, ότι σου στέρησαν θα δεις πως ο αέρας που ανασαίνεις θα γεμίσει οξυγόνο που θα σου δίνει ζωή.

Ζωή σαν αυτή που θέλουν να σου στερήσουν.

Εσύ δεν έχεις ανάγκη να την αγοράσεις τη ζωή.

Θα την κερδίσεις όπως έκαναν χιλιάδες άλλοι πριν από σένα ομορφαίνοντας τον κόσμο και ψηλώνοντας το μπόι των ανθρώπων.

kyrgiakischristos.wordpress.com